ANUL I — NUMARUL 7

Duminică 6 Septemvrie 1942

NUMAR FESTIV

8 PAGINI ŞI O PLANŞĂ IN CULORI

VICTORIA

FOAIA MILITARĂ A FRONTULUI DE RĂSĂRIT

Patria este o vatră de credinţă, care aşteaptă flecăra voastră de iubire, din arderea jertfei noastre.

Mareşal Antonescu

6 Septembrie 1940 – 6 Septembrie 1942

S'au împlinit doi ani de când Domnul General Antonescu, azi Mareşal al României, a luat asupra sa — prin o lovitură de Stat, aprobată de întreaga Românime conştientă —, răspunderea destinelor Ţării şi ale Neamului.

M. S. REGELE

Greşeli peste greşeli, de ordin politic, militar, economic şi social se îngrămădiseră şi aduseseră Ţara pe marginea prăpastiei.

Era ultimul moment când se mai putea reacţiona cu folos şi acest moment a fost prins.

Sub influenţa baghetei magice a noului Conducător al Statului, toate energiile, care lâncezeau, s'au trezit şi pus în mişcare în toate domeniile vieţii.

Ţara era doritoare de a munci, de a se afirma, sub o conducere energică, cinstită, patriotică.

Reprezentanţii autorizaţi vor releva, desigur, tot ceeace s'a îndreptat şi tot ceeace s'a realizat în aceşti doi ani de muncă încordată, de strădanie extraordinară şi de gânduri luminoase închinate de Conducător binelui şi progresului Ţării şi Neamului.

Din punct de vedere militar, numai noi ostaşii putem măsura drumul lung, pe care l'am parcurs, saltul mare, pe care l'am făcut.

Dela colbăraşele deznădejdei la culmele gloriei!

Cel dintâi gând al Conducătorului a fost îndreptat către oştire.

Ea a fost mândria şi chezăşia noastră în trecut, ei îi revenea sarcina, să ne ridice din nou prestigiul şi să vindece rănile sângerânde din trupul sfârtecat al Ţării.

Toate problemele, care o priveau, au fost atacate deodată.

— dotare, instrucţie, disciplină, moral.

Rezultatele nu s'au lăsat mult aşteptate.

Totul a fost refăcut şi pus la punct într'un timp record.

Când la 22 Iunie 1941, Conducătorul i-a dat ordinul să treacă Prutul — hotarul sfânt — şi să recucerească pământurile noastre străbune, oştirea noastră a trăit momente de mare şi adevărată înălţare sufletească, a simţit fiori de mândrie şi bucurie românească.

De atunci şi până azi ea a mers din victorie în victorie.

La Prut, la Nistru, la Odessa, pe Bug, pe Nipru, la Marea de Azov, la Kerci, la Charcov, Sevastopol, pe Don, în Kaukaz, în faţa Stalingradului, peste tot soldatul român s'a arătat prezent şi vibrant la datorie, alături de neînfricatul soldat german cu care s'a înfrăţit în luptă.

Ea continuă azi a lupta cu acelaşi spirit de jertfă şi dârzenie ca la început, încredinţată fiind că victoria finală, în care are deplină încredere, ne va aduce reîntregirea totală şi definitivă a hotarelor şi îi va crea Ţării noastre o soartă mai bună în viitor.

Împreună cu ostaşii, pe care îi comand, simţim o datorie imperioasă, ca atunci când se crestează pe răbojul istoriei României, doi ani de înfăptuiri strălucite, ai Mareşalului nostru Conducător, sub domnia tânărului nostru Rege Mihai I să-i aducem şi noi prinos de recunoştinţă pentru tot ce ne-a dăruit: onoare, demnitate, glorie

CONDUCĂTORUL

şi să-l asigurăm de întreg şi nețărmuritul nostru devotament.

General de Armată,

P. Dumitrescu

Doi ani de conducere

de Colonel PLATON CHIRNOAGA

La 6 Septembrie 1942 se împlinesc doi ani de când Domnul Mareşal Antonescu — pe atunci General — chemat să constitue guvernul într'un moment în care foştii oameni politici nu mai aveau încrederea nici în interior nici în afară, a luat conducerea Statului şi schimbând total regimul, care a dus ţara pe marginea prăpastiei, a îndreptat dela început cârma [illegible], către ţărmul salvator al prieteniei sincere şi loiale cu Germania.

Atitudinea demnă şi hotărîtă a Conducătorului Statului a dat satisfacţie naţiunii descurajate şi deprimate în urma grelelor lovituri primite fără să le fi meritat, corespunzând astfel nevoii sufleteşti a fiecărui român, de a se ridica în faţa furtunilor, într'o singură unitate de gândire şi manifestare românească.

Această spontană unire între Conducător şi naţiune, l-a arătat pe Conducător ca o emanaţie însăşi a naţiunii, pornit din mijlocul ei şi ridicat prin superioritatea calităţilor lui personale, care sunt şi acelea ale poporului.

Führerul Adolf Hitler a acordat toată încrederea sa Conducătorului, care reprezintă poporul român şi pe care îl consideră ca adevăratul exponent care întrupează valoarea, forţa şi aspiraţiunile acestui popor.

Din acest moment s'a început în interior o activitate susţinută, urmărind cu tenacitate redresarea morală a naţiunii, refacerea economică şi reorganizarea forţelor armate, care la timpul cuvenit trebuia să ne dea posibilitatea de a ne manifesta dincolo de hotarele ţării cu toată energia de care este capabil poporul român, pentru reîntregirea teritoriului naţional jefuit de vecini hrăpăreţi şi pentru a şterge pata umilinţei de pe fruntea mândră şi curată a naţiei.

Realizările acestor doi ani de muncă uriaşă sunt impresionante şi dacă n'am fi trăit zi de zi în mijlocul lor ca să le simţim şi să contribuim la împlinirea lor, n'am putea să ne explicăm cum s'a putut face ceia ce s'a făcut.

Cu încredere oarbă, poporul s'a lăsat condus de Mareşal; alături de el a muncit tăcut şi cu privirile întunecate de durere, dar luminate de speranţe a viitorului

(Urmare în pag. 2-a)

GENERALUL IOANIŢIU

Îl aştept să revină — cu paşi liniştiţi — cu un zâmbet pe înfăţişarea prietenoasă aşa cum el o păstra — îl aştept mereu — căci încă nu cred că a plecat dintre noi.

Cine l'a cunoscut de tânăr din şcoala militară, nu-l a putut vedea un al doilea om — care dela Sublocotenent la General, să urmeze aceiaşi linie de conduită, fără şovăiri — fără a căuta să facă o carieră decât urmând drumul drept.

De el nu [illegible] — şi de aceia poate, a ajuns până la acel grad fără a fi îndeajuns cunoscut.

Îmi reamintesc de bucuria cu care îmi spunea când era la M. St. M., Şeful Secţiei 3-a, adus acolo de Domnul General Antonescu — pe atunci Şeful M. St. M., că într'o zi Generalul l'a chemat şi i-a spus: „Îţi voi încredinţa în curând comanda şcolii superioare de război". I se recunoştea deci valoarea sa şi i se deschidea câmpul de activitate, pe care îl dorea pentru studiul războiului — la care lucrase (Istoria Războiului Naţional, premiat de Academie) cât şi aplicarea principiilor tacticei moderne şi ale strategiei (lucrare deasemenea de o valoare necontestată).

— În ajunul marelui război, el este la Cluj, ca şeful de Stat Major al Armatei, unde alături de Generalul de Corp de Armată Florescu, un şef, de o valoare necontestată, apăra Ardealul.

Schimbările survenite la 6 Sept. 1940, îl aduc în capul M. St. M. al Armatei.

Ajuns în vârful piramidei militare — în vremuri atât de grele — şi conştient de faptul că este general tânăr faţă de postul ce-l ocupa — el ştie să se impună faţă de şefii mari ai oştirei, prin puterea sa de muncă şi prin pregătirea sa.

Şi zile întregi prelungite în adâncul nopţilor de iarnă, înconjurat de dragostea şi devotamentul nelimitat al tuturor ofiţerilor din M. St. M., el a studiat şi executat pregătirea mobilizării armatei.

— La începerea operaţiunilor, el se deplasează odată cu Conducătorul Statului, la P. Neamţ, la Iaşi şi Tighina — de unde zilnic se ducea pe front.

— Preocupările continue — atât la atacul Odesei — cât şi la evenimentele ce vor veni ulterior, nu-i dădeau timp să se gândească la el — şi în seara de 17 Septembrie 1941, plecând dela Tighina la [illegible] — într'un moment fatal — un pas greşit după aterizare, îl duce sub elicea avionului, unde cade pentru totdeauna.

— Dacă păstrăm tradiţia de a nu putea vorbi de un om până ce lespedea rece nu s'a aşezat deasupra, am dreptul a spune acum că a murit un mare om şi un mare general, şi atunci când furtuna războiului se va linişti şi se va măsura activitatea tuturor, istoria nepărtinitoare, va aşeza la locul ei pe acela ce a fost un şef şi un om cu care Neamul Românesc se poate mândri.

General [signature]

A căzut un viteaz între viteji:

Sergentul DOBOȘ PETRU, ctg. 1944!

Incrustez în carnet ziua de „23 August 1942", zi pe care niciodată n'am s'o uit. Ceva din sufletul meu s'a rupt atunci, căci un paltin semeț din mândra noastră Crișană s'a prăbușit în vârtejul luptelor din fața *Stalingradului*.

...în colțul unui boschet, la margine de șanț, pe culme de deal, deabia mai recunosc în corpul neinsuflețit, lovit în piept de un proectil de brandt greu, pe tânărul serg. Doboș Petru, în vârstă numai de 20 ani, căci a intrat pe porțile cazărmei cu 18 primăveri pe chipul lui frumos, cu trăsături alese de sus până jos, cu suflet de sfânt: un Făt-Frumos al basmelor noastre... Stând de vorbă cu el sau privindu-l nu bănuiai că în acest băiețel se ascunde un Om întreg, un supraom de o energie impresionantă, de un curaj de erou legendar, de o îndrăsneală uimitoare. Oricine l-a cunoscut îi rămânea drag ca un frate și iubit ca un prieten... In lupte, Doboș Petru era un uriaș. Mânuia mitraliera cu o artă desăvârșită, punând suflet în toate acțiunile, mai ales în momentele critice. De-ți cădea norocul să lupți alături de el, rămâneai umilit, mic în fața uriașului, cu trăsături de fecioară. Timpul unui an de războiu fără răgaz îl familiarizase într'atât cu frontul, încât el îi devenise o a doua natură.

..In noaptea de 7 Maiu 1942, inamicul, de tăria a două batalioane, profitând de întunerecul des, se strecoară pe o viroagă și atacă sectorul unei companii unde se află și sergentul Doboș, comandant de grupă de mitralieră. Desigur, compania, copleșită de greutatea revărsării puhoiului bolșevic, este nevoită să se replieze pe o nouă poziție. Sergentul Doboș, atins în mândria lui, se încleștează pe poziție și nu cedează. Rămâne cu mitraliera pe loc fiind protejat de întunerec. O întoarce în spatele rușilor și-i nimicește tocmai când trecuseră pesto prima linie de apărare. Dar sunt mulți și rămân destui, care să împresoare de toate părțile pe erou. Sergentul nu se intimidează și duce lupta în mijlocul cercului dușman vreme de două ore, rotindu-și arma automată în de jur împrejur. Zadarnice sunt somațiile de predare și amenințare ale bolșevicilor, sergentul rezistă, până ce sunetul de atac al goarnei îi aduce vestea contraatacului regimentului său. Neîntrecutul sergent este despresurat. In jurul lui, mulțime de cadavre bolșevice stau mărturie a acțiunei sale îndrăsnețe, săvârșită din proprie inițiativă, având încredere desăvârșită în brațul său, în arma sa și în Dumnezeu. Sergentul devine apoi o mândrie a regimentului. Pentru virtuțile sale excepționale ostășești, cu prisosință dovedite, tânărului erou autentic îi sunt prinse pe pieptul lui nobil: „Crucea de Fier" și „Virtutea Militară".

Și în ziua de 23 August, în luptele din jurul Stalingradului un proectil de brandt îl lovește în plin, pe când împrăștia cu mitraliera lui, rezistența îndârjită a bolșevicilor.

...ți-au frânt aripile pământești, iubite Doboș! Au rămas însă aripile spiritului tău, cari, din înălțimi, vor călăuzi pașii spre biruință ai camarazilor tăi, hotărîți să te răzbune crunt și să învingă.

Rusie păgână, mândrește-te că sub glia ta se odihnește un trup de viteaz între viteji: Sergentul Doboș Petru!

Cap. T.R. PETRE-VIDU BOENGIU

SPRE VICTORIE

Plecăm
Plecăm din nou vijelios ca fluviul
Ce se revarsă peste maluri,
Și sfarmă tot ce-i cade'n cale
In huet și vârtej de valuri.

Deslănțuiți ca uraganul
Ce-aleargă'n urlet furios,
Ne-om prăvăli iarăși năprasnic
Peste molochul sângeros.

Plecăm acum a doua oară
Cu hotărîrea scrisă'n frunte,
Să doborâm pe veci dușmanul
Care încearcă să ne'nfrunte.

Să fluturăm iar steagul țării
Peste adânci îndepărtări,
Iar numele de România
Să zboare peste țări și mări.

Când țara'ntreagă ne privește
Și speră dela noi dreptate,
Datori suntem ca din speranță
Să făurim realitate.

Victoria va fi a noastră.
Trăim cu ea mereu în piept,
Și nimeni nu ne-o va mai smulge,
Căci așa-i scris și așa-i drept.

De-atâtea veacuri stăm de veghe
Și așteptăm acest moment.
Să punem dar azi temelia
Celui mai falnic monument.

O Românie mare mândră
C'o stea în piept, cu fruntea sus,
In dreapta spada apărării
Și'n stânga crucea lui Isus.

Col. P. C.

VIZITA MINISTRULUI ECONOMIEI REICHULUI IN ROMANIA

D. Walter Funk, ministrul economiei Reichului, a sosit în București, ca invitat al guvernului român. In gara Mogoșoaia au ieșit întru întâmpinarea distinsului oaspe d. profesor Mihai Antonescu, vicepreședintele consiliului, în frunte cu membrii guvernului și d. Manfred von Killinger, ministrul Reichului.

D. Walter Funk a făcut în cursul aceleiași zile o scurtă vizită la președinția consiliului de miniștrii, unde a fost primit de d. profesor Mihai Antonescu și la ministerul economiei naționale, unde a fost întâmpinat de d. profesor I. N. Fințescu, titularul departamentului.

Cu prilejul mesei oferite în cinstea oaspetelui german d. ministru al economiei naționale, a spus între altele, următoarele:

„Regimul Mareșalului Antonescu și poporul român sunt recunoscători Reichului german pentru noua etică socială, pentru tot ceeace el a făcut pentru unitatea tuturor celor ce aparțin aceleiași naționalități, pentru ca astfel statul național să-și poată realiza idealurile sale.

Economiile noastre se întregesc, legătura noastră este cea mai sinceră. Până acum ea se baza pe considerente geografice, economice și politice. Războiul din Răsărit, sângele soldaților noștri, au dovedit că legătura noastră se va baza în viitor și pe sufletul românimii de pretutindeni, care privește cu cea mai mare încredere spre Marele Reich German".

A răspuns apoi d. dr. Walter Funk. D-sa a subliniat că acum, când armata germană luptă cot la cot cu armata română pentru noile orânduiri, România și-a câștigat poziția ei în noua Europă. Soldatul român s'a bătut vitejește fie în luptele dela Odessa, fie în cele dela Sevastopol, fie în cele de pe țărmul Mării de Azov; *România a ajutat Germania* în luptă.

Cunoscuta revistă vieneză „Süd-Ost-Echo", într'un articol consacrat vizitei d-lui dr. Funk în România, scrie între altele, că Germania caută să pună acum bazele nouei economii europene, după ce și-a asigurat prețioasa colaborare a armatei române în lupta comună pentru zdrobirea bolșevismului. Pentru desăvârșirea marei victorii de pe câmpurile de luptă, este necesară o economie sănătoasă, sprijinită pe o conducere interstatală a economiilor pentru asigurarea libertății economice și a unui standard de viață ridicat al popoarelor.

In încheere, articolul din „Süd-Ost-Echo" subliniază că „România cu importanta ei economie va ocupa un loc însemnat în noua Europă".

Doi ani de conducere

(Urmare din pag. 1-a)

în convingerea că merge pe calea cea dreaptă și nu s'a înșelat.

Prima mare înfăptuire a fost aceia a asigurării hotarelor ciuntite. Garanțiile date de Germania că aceste hotare nu vor fi trecute de inamici, a silit pe aceștia să renunțe la alte pretenții.

Această siguranță la granițe, a îngăduit realizarea altor înfăptuiri în raport de nevoile Statului și cu toate că am avut de suferit consecințele dezastroase ale unui cutremur extrem de violent și tulburarea internă provocată de niște oameni greșit orientați, totuși Statul și-a putut reface finanțele, a dat un avânt deosebit agriculturii prin aduceri de mașini agricole, a vindecat atâtea răni și suferințe rezultate de pe urma cedării de teritorii naționale, a luat primele măsuri de românizare a industriei și comerțului și a organizat economia națională în legătură cu nevoile războiului.

In același timp și înaintea tuturor s'a pus cea mai atentă grijă în întărirea armatei, care trebuia să fie chemată în curând, pentru a restabili drepturile eterne ale națiunii și a aduce din nou în patrimoniul țării teritoriile furate din trupul ei.

Strădania n'a fost zădarnică.

Când la 22 Iunie 1941 a isbucnit războiul între Germania și Rusia comunistă, România, gata la orice jertfă, s'a alăturat Germaniei fără nici o rezervă, contribuind cu toate forțele ei la zdrobirea comunismului.

Cum au știut să lupte forțele române și ce fapte de arme au făcut în 14 luni de războiu nu este nevoie să arătăm aici. Noi știm cât sânge românesc s'a vărsat și cunoaștem victoriile câștigate de vitezele noastre trupe pe câmpurile de bătălie din Bucovina, Basarabia, Transnistria, Ucraina și Crimeia; știm cu câtă ardoare luptă acum ostașii noștri în Caucaz și dincolo de Don la Stalingrad. N'a fost nici o bătălie în care trupele române să fi dat înapoi și oricât de puternice au fost atacurile inamicului sau fortificațiile lui, întotdeauna victoria a fost a noastră.

Dar în același timp a aflat și străinătatea despre aceste glorioase fapte de arme, nu din articolele ziarelor noastre, cari ar fi putut fi bănuite de exagerări, ci din comunicatele Marelui Cartier General al Führerului Germaniei a căror exactitate în relatarea riguroasă a faptelor nu poate fi pusă la îndoială.

Citațiile trupelor române prin ordine de zi date de M.C.G. German sunt numeroase, iar pepturile multor ostași poartă insignele de războiu române și germane, dovadă a vitejiei personale și a disprețului de moarte.

Prin aceste fapte pata neagră nemeritată a fost ștearsă. Fruntea României este iarăși strălucitoare ca altă dată. Strămoșii noștrii, cari au luptat pentru libertate, se bucură din nou în înălțimele spirituale ale vieții de dincolo de hotarele lumii noastre pământene și cu drag primesc între ei pe aceia, cari pleacă dintre noi luptând pentru aceiași cauză sfântă a apărării drepturilor neamului.

Acum când se împlinesc doi ani de când Mareșalul Antonescu a luat conducerea Statului, sub domnia glorioasă a M. S. Regelui Mihai, putem privi cu mândrie calea, pe care am străbătut-o, și putem aștepta cu încredere viitorul. Viteaza noastră armată l-a asigurat.

Drumul trasat de Conducător și construit de nație este solid ca cea mai puternică stâncă, căci este zidit din suflet românesc și cimentat cu sângele vărsat cu atâta generozitate de miile de eroi ai neamului.

Steaua, care luminează drumul poporului nostru, strălucește azi mai viu decât ori când.

Data de 6 Septembrie 1940 rămâne înscrisă în istorie ca un început de epocă nouă în desvoltarea poporului românesc, epocă în care acest popor, mai unit decât oricând prin sacrificiile făcute, își va asigura locul de onoare, pe care îl merită în mijlocul celorlalte popoare.

Gazeta „Victoria" apare în zona frontului, fiind redactată de către Compania II-a Propagandă — M. C. G. — a Armatei de Uscat.

Se tipărește de către Secția Geografică a Frontului de Răsărit.

CANTEC

I.

Merg cu fluerul pe buze
și doinesc printre obuze;
merg cu lăuta la gât,
să-mi alung al meu urît;
și când bombele cad grele,
eu doinesc doinele mele...

Cântă lupta prin zăvoi,
cânt din fluer, ca la oi;
cântă lupta pe colnice,
din lăută'mi vine-a zice;
cântă lupta sus pe stâncă,
din frunză doinesc eu încă...

Dar păzească-se dușmanu'
când în râs îmi ia aleanu',
că din fluer eu fac pușcă
și din lăută biciușcă...
frunza se preface'n tun,
pe dușman îl face scrum...

II.

Pe drumul dela Odesa,
Ionic'al nostru mers-a,
să se bată cu muscalu'
care i-o furat hotaru'...

Când trecut-a peste Bug,
tras-a brazdă ca la plug;
când Crimeia el călcă,
pe muscal jos îl culcă;
când și Nipru'l birui,
pe muscal nici întâlni...
că fugi muscalu' tare,
cu aripe la picioare!..

O venit și Caucazu'
muscalu' sări pârleazu'...
taman în adânce ape...
de Ionică el să scape...

Volgă, Volgă apă mare,
trece-mă pe cal călare...
și mă du din val în val,
ca s'ajung pân'la Ural...
și să-mi ridic simbria,
taman din Siberia...

Au trecut doi ani

Doi ani s'au scurs din ziua când Mareşalul Antonescu, pe atunci General, prelua conducerea Țării, în momentele acelea tragice, când intrigile țesute în umbră ne uneltéau pieirea.

Doi ani s'au scurs dela acea neuitată zi când pe tronul României se urcă un tânăr Rege, cu nume de voevod, aducând un suspin de uşurare pe tot întinsul gliei noastre străbune.

Revăd manifestația din fața Palatului Regal, acea tălăzuire de oameni ce-şi strivea trupurile pentru a vedea măcar o clipă Voevodul crescut în limba şi credința strămoşilor noştri.

Au trecut de atunci doi ani...

Generalul Antonescu primise o moştenire grea — Armata Țării, pentru care Românii făcuseră sacrificii grele, era umilită fără să fi fost învinsă, învinsă fără să fi avut putința să-şi arate vrednicia, economia țării lâncezind, politica externă îndoelnică, iar peste toate plutea ca un lințoliu de moarte desnădejdea miilor de refugiați ce-şi plângeau pe trupul ciuntit al țării căminurile şi frații părăsiți.

Ceeace a urmat o ştim cu toții. Au trecut câteva luni de muncă încordată, în care Românii au fost chemați să-şi dea partea lor de contribuție cinstită la *crearea* noului Stat.

Pe primul plan al preocupărilor Mareşalului Antonescu au stat: fixarea unei politici externe în concordanță cu aspirațiile şi cu interesele neamului, redresarea moralului armatei şi înzestrarea ei cu armament modern şi însfârşit restabilirea încrederii în interior prin măsuri economice luate cu îndrăsneală şi aplicate cu dârzenie. România începea să cunoască astfel roadele unei discipline voluntare menită să reînoiască viața statului nostru şi aceasta în vârtejul unui război cum nu mai cunoscuse istoria şi care avea să prăbuşească o mulțime de state.

La 23 Noembrie 1940, prin votul întregei țări, la îndemnul Conducătorului ei, România îşi dădea adeziunea la intrarea sa în Axă, împletindu-şi destinele cu Germania şi Italia, sora noastră latină dela Apus.

Câteva luni au trecut în muncă încordată, războiul, asemeni unui ciclon, dădea ocol continentului, apropiindu-se de Sud-Estul Europei. Pe rând, Iugoslavia şi Grecia, unelte ale Angliei şi iudaismului internațional, se prăbuşeau sub lovitura de ciocan a armatelor germane. Undeva, la Răsărit, peste Prutul ce făcea acum graniță între frați, se auzea tot mai des zăngănit de arme. Comunismul vedea apropiindu-se ziua intrării sale în arenă, ziua în care să ne atârne la fel ca fraților din Basarabia şi Bucovina de Nord, lanțurile robiei.

Şi deodată, în ziua de 22 Iunie 1941, zarea se lumină. La glasul hotărît al Mareşalului Antonescu, porțile istoriei se deschideau, lăsând loc armatelor române să-i împlinească vrerile.

Cuvintele Mareşalului: „Ostaşi, vă ordon treceți Prutul!" a însemnat nu începutul războiului contra bolşevicilor cotropitori de țară, ci regăsirea noastră pe linia permanențelor istorice. Ordinul Mareşalului nu cuprindea în el nimic nou, era doar ultima verigă ce se adăuga unui lanț de lupte, pe care moşii şi strămoşii noştri le purtaseră pentru apărarea pământului nostru.

De undeva, din cripta-i de piatră dela Putna, Voevodul Ştefan cel Mare va fi tresărit la pasul cadențat al oştilor române ce ridicau spada pentru a lua din nou apărarea crucii, aceleiaşi şi aceluiaşi Christos pentru care luptase şi el cu secole în urmă.

...Şi lupta a început, aprigă, contra unui inamic superior ca număr, superior ca armament, căruia noi îi opuneam dârza noastră voință de victorie, dreptatea cauzei noastre.

Rând pe rând, laurii victoriei au încununat fruntea ostaşului român. La 5 Iulie oştile române intrau în Cernăuți, la 16 Iulie Chişinăul era smuls din ghiarele bolşevicilor, iar la 25 Iulie, un comunicat oficial anunță că armatele bolşevice fuseseră alungate de pe pământul sfânt al provinciilor ce se realipeau țării. Prima parte a războiului, războiul de desrobire se terminase. Şi în timp ce oştile române urmăreau duşmanul, hăt departe peste Nistru, în Basarabia şi Bucovina se începea munca de refacere, de alinarea suferințelor, de repunerea în drepturi a celor despuiați de avutul lor, de restaurare a Crucii, a dreptății, a luminii.

Primul an de domnie al M. S. Regelui Mihai nu se împlinise încă şi hotarele țării dinspre Răsărit erau reîntregite şi frații eliberați.

La 16 Octombrie, oştile române, după strălucite fapte de arme, intrau victorioase în Odessa, doborând prin forța de neînvins a credinței lor, ultimul bastion pe care bolşevicii îl aveau îndreptat contra României.

A urmat apoi victoriile de pe Nipru, din Crimeea, de pe coasta Mării de Azov. Şi iarna, acea cumplita iarnă a anului 1942, de care ostaşii, ca şi cei rămaşi în țară, îşi vor aminti veşnic, găseşte drapelul românesc fluturând departe, adânc înfipt în inima colosului bolşevic.

Odată cu primele raze ale soarelui de primăvară sosesc şi veştile nouilor victorii româneşti: Kerci 17 Mai, Harcov 25 Mai. Cât de mult ni se pare de atunci şi cât de în urmă au rămas toate acestea! Astăzi, oştile române străjuesc pe malurile Volgei, strângând ca într'un cleşte de fier Stalingradul sau scriu cu sângele lor, undeva pe piscurile albe de omăt ale munților Caucaz, noui pagini în istoria neamului.

Şi acum, de acest 6 Septembrie care marchează începutul nouei istorii a țării noastre, ostaşii frontului de Răsărit îşi mărturisesc nestrămutata lor încredere în Voevodul Mihai şi în Conducătorul lor Mareşalul Antonescu, având adânc săpat în sufletele lor ținta sforțărilor comune: *„VICTORIA!"*

Cap. T.R. RADIAN EUGEN
corespondent de războ

Telegrama trimisă de către GENERALUL FELDMAREŞAL LIST Generalului PETRE DUMITRESCU

Cu ocazia cuceririi oraşului portuar Temriuk, de către trupele de cavalerie române, Generalul Feldmareşal List, Comandantul Grupului de Armate aliate a trimis d-lui General Dumitrescu Petre, comandantul Armatei 3-a, următoarea telegramă:

Cu ocazia frumosului succes al cuceririi Temryukului, vă exprim atât Dvs. personal, cât şi vitezei Dvs. Armate, recunoştința mea specială.

General Feldmareşal (ss) LIST

Sfințirea unei biserici în Caucaz

Duminică 23 August 1942, cu un fast deosebit s'a făcut sfințirea bisericii din Timoschewskaja, refăcută şi redată cultului prin grija Armatei.

Clădirea bisericii fusese transformată de bolşevici în teatru şi cinematograf.

Interiorul bisericii a fost radical transformat, pictându-se şi icoanele necesare de către ostaşii Comandamentului şi câțiva pictori găsiți în localitate.

Populația a adus un număr de 60 icoane, precum şi şervete, covoare, etc.

In exterior s'au făcut reparațiunile necesare, s'au pus trei cruci mari de fier şi s'au instalat 2 clopote mici.

Festivitatea s'a desfăşurat după următorul program:

Ora 9. Sfințirea bisericii în prezența d-lui General Comandant al Armatei, d-l General Comandant al Corpului I Armată, d-l General Pretor al Armatei, Corpul Ofițeresc şi a unei mari mulțimi formate din localnici.

Slujba religioasă a fost oficiată de 2 preoți militari români.

Un delegat al Armatei a vorbit populației la sfârşitul slujbei.

Onorurile au fost date de un escadron din Reg. 9 Călăraşi.

S'au botezat 70 copii.

La ora 12. A avut loc un praznic pentru populația săracă.

Intreaga festivitate s'a desfăşurat într'o impresionantă atmosferă de pietate.

Oamenii bătrâni au ascultat slujba religioasă plângând.

Din îndemnul d-lui General P. Dumitrescu, Comandantul Armatei, chiar în timpul slujbei s'a format din populație un cor bisericesc, care a dat răspunsurile şi a ridicat imnuri de slavă către cel Atotputernic.

Primarul şi bătrânii satului a mulțumit în mod deosebit pentru darul neprețuit prin care Armata Română şterge urmele dureroase lăsate de regimul bolşevic.

A. A.

Pelerinajul dela mormintele eroilor din Mannheim şi Kagarlyk

Divizia I de Gardă şi-a cinstit aşa cum se cuvine parte din eroii căzuți pentru eliberarea Transnistriei, prin slujbe de pomenire şi sfințirea troițelor ridicate pe locul grelelor bătălii ce s'au desfăşurat anul trecut la Kagarlyk şi Mannheim.

La această pioasă solemnitate au luat parte reprezentanții Diviziei de Gardă şi delegații regimentelor componente.

Prima slujbă religioasă a fost oficiată la cimitirul din Mannheim. După sfințirea troiței şi pomenirea eroilor, asistența s'a îndreptat spre Kagarlyk, unde a avut loc un nou serviciu divin, oficiat de un sobor de preoți. Intr'un cadru de adâncă reculegere s'a făcut apoi sfințirea troiței şi pomenirea ostaşilor căzuți la datorie.

A luat cuvântul d. Lt.-Colonel Al. Dobriceanu, care a arătat că la un an dela sublimul sacrificiu făcut de cei mai buni fii ai Neamului, Divizia de Gardă a ținut să le cinstească măreața lor jertfă printr'un pios pelerinaj şi prin împlântarea pe aceste locuri îndepărtate a două troițe, simbolul luptei pe care au purtat-o împotriva oamenilor fără Dumnezeu.

La ambele cimitire delegații Diviziei şi regimentelor de Gardă au depus coroane mari de flori artificiale.

Din partea Comandamentului german din Mannheim s'a aşezat o frumoasă coroană de laur, având la mijloc drapelul german cu svastica, iar locuitorii plăşilor Seltz, Razdelnaia, Kagarlyk şi satele învecinate au adus coroane de flori de câmp.

Cele două troițe, care străjuesc la căpătâiul neuitaților noştri eroi, au fost donate de Aşezământul Național „Regina Maria" pentru Cultul Eroilor.

Purtând lupte grele, trupele noastre se găsesc astăzi la mii de chilometri departe de Patrie. Urmărind lupta lor pentru viitorul Neamului şi al Europei, întreaga suflare românească este alături de ei.

Imbrăcăminte de iarnă pentru ostaşii de pe front

In zilele de 29 şi 30 August, a avut loc în întreaga țară colectarea obiectelor şi vestmintelor de iarnă pentru îmbrăcămintea ostaşilor ce se află pe front şi pe cari îi aşteaptă o iarnă grea.

Populația a răspuns cu un deosebit entuziasm la această nouă chemare a Consiliului de Patronaj.

Echipele de colectare şi-au încărcat brațele în fiecare casă cu flanele, pulovere, ciorapi, mănuşi, cojoace, fulare, daruri cari vor încălzi pe meleagurile străine şi friguroase ale Rusiei mădularele ostaşilor hotărîți să apere Patria, Crucea şi Europa, împotriva primejdiei bolşevice.

Felul, în care cei din țară au înțeles să contribue la această operă de războ, are darul să oțelească şi mai mult voința de luptă a poporului român şi să-i netezească totodată calea spre sacrele-i drepturi.

Redacționale

Informațiile şi materialul de pe front se vor trimite pe adresa:

Compania II-a Propagandă, Comandamentul M. U., Oficial Poştal Militar Nr. 30.

O AVENTURA LA INAMIC

de
Serg. t. r. ZENOBIE BANCILA
Reporter de război P. P.

In carnetul său legat în piele maron și cu colțuri înrămate în aur, sublocotenentul pilot Klatt însemnă cu deosebită grije:

— 10 August, ora 8,30. Plecat misiune de recunoaștere și bombardament în spatele liniilor inamice. La bord sublocotenentul observator Weiss și Pik.

(Pik, un spitz de toată frumusețea, era mascota echipajului. N.R.).

Motoarele Messerschmit-ului 110, renumitul avion german de asalt, duduiau puternic, mecanicii procedând la ultimile revizii ale aparatului înainte de decolare.

Locotenentul Weiss își ocupase locul în avion și acum punea la punct harta și cele necesare observației aeriene. După ce termină, se uită la ceas și țipă cât putu la pilot:

— Halo, Klatt, grăbește-te! Nu-i frumos să ne lăsăm așteptați...

Klatt mai dădu odată târcol avionului, cercetă încărcătura de bombe, apoi cu un aer mulțumit sări sprinten pe aripă și se afundă în carlingă.

Tocmai când se pregătea să decoleze, dinspre cortul comandantului sosea în goană, făcând semne disperate cu brațele, unul dintre camarazii din escadrilă.

— Ascultă Klatt, îi țipa acesta, după ce se urcă dintr'o săritură pe aripă, când vă întoarceți veniți direct în sat, la „casino". Diseară îi avem pe români invitați... Masă mare... tămbălău... chestii... nu uitați ținuta... și decorațiile. Il iei și pe Pik.

Pik, cu labele pe marginea carlingei îl linse la repezeală pe obraz, de bucurie.

Klatt închise un ochiu în semn că a înțeles, spuse ceva de „băutură", apoi îi dădu drumul.

Messerschmit-ul rulă o bucată bună dealungul aerodromului, după care se ridică în aer, luând direcția frontului.

Deasupra inamicului

Sburau de aproape o oră când observatorul atrase atenția lui Klatt asupra unei gări ce se contura în mijlocul unui peisaj de stepă... Se înțelegeau prin semne...

— In gară două garnituri de vagoane cu material de răboiu. Fii atent la antiaeriană!

Klatt coborî în pantă dulce până deasupra gării, puse motoarele în plin și trecu val-vârtej peste vagoane. „Fluturași" albi împânziră cerul și un roiu de trasoare trecură bâzâind mult prea departe de ei. Când se găsi iar la înălțime se îndreptă chiar pe direcția căii ferate și o porni fluerând, de data aceasta în „picaj". Cu mâna pe manșă și cu ochii la țintă, Klatt își făcea socoteala cam câte zile le va trebui rușilor să curețe terasamentul de sfărâmături sau dacă vor mai apuca timpul să mai întrebuințeze calea ferată.

Bombele lansate chiar între cele două șiruri de vagoane umplură gara de fiare vechi vârând panica în bolșevici, care alergau îngroziți spre adăposturi.

Pentru ca să completeze „decorul", Klatt se mai întoarse odată, puse în funcțiune armele de bord ale Messerschmitului și slavă Domnului că avea destule (2 mitraliere grele și trei tunuri N.R.) și mătură gara cu rafale, dela un capăt la celălalt.

După această ispravă, care a durat exact trei minute, Messerschmitul își continuă drumul.

O pană de motor

Era încă deasupra acelei regiuni sterpe, cu aspect de Sahară, când un sgomot aproape imperceptibil, pornit dela motorul din dreapta, ajunse la urechea lui Klatt. După câteva momente bătaia neregulată a motorului deveni din ce în ce mai îngrijorătoare, atrăgând până și atenția observatorului, care nu prea se pricepea la mecanică.

— Halo, Klatt, ce-i asta?

Klatt ridică din umeri și continuă să țină sub observație bătăile motorului, care degenerară acum în adevărate smucituri.

Toate manevrările lui Klatt nu folosiră la nimic. După ce mai smuci de două, trei ori, motorul suspină adânc, apoi se opri. In momentul acela avionul se aplecă mult într'o parte și pierzând din viteză începu să coboare simțitor.

Weiss deveni nervos și se crezu îndreptățit să ceară explicații:

— Ce facem Klatt, aterizăm forțat?

— Asta n'ar fi o problemă, dar nu văd cum!

Nu pot scoate trenul de aterisaj.

— Ah, trenul... Intr'adevăr, motorul din dreapta scotea și introducea trenul de aterisaj sub planuri și cum nu mai mergea, trenul nu putea fi scos.

— Și atunci ce facem? continuă Weiss să întrebe, cu toate că își dăduse dinainte răspuns la întrebare.

Klatt ridică din umeri neputincios, privind la pustiul, care se întindea nesfârșit, la orizont.

Ajunseseră la 200 m. și coborau tot mai repede.

— Aterizăm fără tren... pe „burtă".

Weiss nu era nici pe departe un om fricos, dar acest fel de aterizare, la care probabilitățile de reușită sunt foarte reduse, îi mări starea nervoasă.

Până la urmă ridică și el din umeri:

— Ce-o fi, o fi! Dă-i drumul și pe „burtă".

In mijlocul pustiului

Klatt se uita nedumerit la elicele îndoite ca niște bucățele de tablă și la dâra imensă, pe care o lăsase avionul în timpul „aterizării". Nici nu-i venea să creadă că reușiseră atât de bine.

Weiss, tot atât de nedumerit, plecă cu gândul mai departe: Ce au să facă de acum încolo? După cercetările ce le făcuse pe hartă se găseau la cca. 20 km., în spatele liniilor sovietice, într'un ținut sărac în așezări omenești, unde soarele ardea ca o văpaie și unde nu se găsea pic de apă. Lipsa de așezări omenești nu prea era mare nenorocire, pentrucă nu țineau deloc să se întâlnească cu cineva pe un teritoriu inamic. Dar lipsa de apă? Și începuse să-i frământe setea. Pik, pentru care aterizarea fusese foarte normală, își privea stăpânii liniștit și socotind după limba, care îi atârna din gură, și după răsuflările dese, suferea și el de căldură și de sete.

După un scurt consiliu „în trei" se luă hotărîrea de a porni în direcția frontului și de a căuta printr'un mijloc oarecare să treacă dincolo la ai lor. Pik ciuli intrigat urechile și precis, dacă ar fi putut vorbi, ar fi spus că această hotărîre este mai mult decât nebunească.

Și înarmați doar cu câte un pistol automat, Klatt și Weiss porniră la drum, luându-și cu durere rămas bun dela sărmanul M.

. . . .

Drumul prin iadul acela nisipos a fost îngrozitor. Chinuiți de setea, care le ardea gâtlejurile, Klatt și Weiss se găseau la capătul sforțărilor lor. Numai Pik făcea impresia că mai rezistă. Aproape de sfințitul soarelui, cei doi aviatori se prăbușiră fără puteri pe firul unei văi, unde speraseră că vor putea da de apă. Dar în regiunea aceia apa trebuie că se găsea la multe sute de metri sub pământ.

Au dormit pe locul acela șase ore. Se lăsase noaptea și odată cu ea frigul. Pe cer, o lună mare își arunca argintul peste liniștea nisipurilor.

Pik, care veghiase tot timpul lângă bunii săi stăpâni, socoti că e nimerit să-i trezească, așa cum era învățat în fiecare dimineață, cu lătrături furioase.

Răcoarea nopții îi însdrăveni în mare măsură și profitând de lumina, pe care o revărsa luna, o porniră din nou.

După o oră de mers ieșiră la un drum și după încă o jumătate de oră întâlniră prima așezare omenească: un colhoz.

Cu inimile bătând de emoție, strângând cu putere patul revolverelor se apropiară încet de căsoaia ce se ridica fantomatică în fața lor, scăldată în lumina lunii.

Gândul că acolo vor găsi apă le dădu forțe noui și se hotărîră să intre înăuntru.

Colhozul era părăsit dar spre bucuria lor au descoperit apă — o fântână în adevăratul înțeles al cuvântului — pe care Klatt și Weiss au binecuvântat-o.

Restul nopții și l-au petrecut într'un pod cu fân, unde au căzut într'un somn adânc, rupți de oboseală.

O întâlnire fără urmări

In zorii zilei, după ce în prealabil au studiat harta, cei doi aviatori germani își continuară drumul spre necunoscut, urmărind indicațiunile date de hartă. Pe drumul, pe care apucaseră, nu se vedea țipenie de om.

Dela un timp terenul începu să se vălurească și după o cotitură a drumului le răsări în fața ochilor primul sat — o mână de bordee împrăștiate pe o vale. Primul lor gând fu să-l ocolească, dar pe urmă se hotărîră să treacă chiar prin el. După cât se putea observa, nu se aflau în sat nici un fel de trupe. Dar se înșelau. Chiar la intrarea în sat se întâlniră nas în nas cu un grup de pa... soldați ruși. Când i-au observat, era prea aproape ca să poată să-i mai ocolească — astfel că hotărîți să întâmpine orice Klatt și Weiss își continuară cu pași siguri drumul.

Dar se vede treaba că rușii nu erau pregătiți sufletește în dimineața aceea, pentrucă imediat ce observară că cei doi călători cu cățelul alb după ei, sunt ofițeri germani, își întoarseră privirile în altă parte și se făcură că nu-i vede.

Cum se cucerește o cazemată

Se apropiaseră simțitor de front. Răbufniri înfundate se auzeau până la ei și pe drumul, pe care apucaseră, se observa mai multă mișcare. Klatt și cu Weiss ținură din nou un mic „consiliu" față de evenimentele ce aveau să se precipite, după care, cu aceiași hotărîre dar cu mai multă precauțiune, își continuară drumul. Se apropiau tocmai de o răscruce, când cei doi temerari aviatori rămaseră țintuiți locului de o apariție cu totul neașteptată. Tocmai la întretăierea celor două șosele prăfuite, o emisferă de beton, împrejmuită cu sârmă ghimpată le tăia calea spre libertate. Klatt înghiți în sec, murmurând câteva cuvinte neînțelese iar Weiss, strângând pe Pik lângă el, simțea că îi fuge pământul de sub picioare.

— O cazemată, Klatt! Asta ne mai trebuia, o fi cineva înăuntru?

Klatt îi făcu semn nervos să păstreze liniște... Se găseau exact în spatele cazematei, și pilotul observă cum un soldat sovietic intră înăuntru și după câteva clipe ieși afară însoțit de un altul, un soldat tânăr cu trăsături femenine.

Weiss sări ca ars.

— Klatt, pe Dumnezeu meu, aia este o femee!

Se scurseră câteva minute chinuitoare în care timp între cei doi ocupanți ai cazematei avu loc o discuție aprinsă.

Weiss nu răbdă până nu făcu o observație justă.

— Klatt, după cum vorbește femeia, am impresia că ea conduce toate treburile în mingea asta de beton.

Klatt dădu afirmativ din cap apoi luă o hotărîre îndrăsneață, pe care o comunică cu tot calmul posibil lui Weiss.

— Atacăm cazemata. Suntem destul de aproape ca să-i luăm prin surprindere. Tu ține femeia sub observație, eu îl iau pe celălalt. Intâi îi vom soma să se predea, dacă nu se supun, tragem.

Weiss îi făcu semn că a înțeles și în clipa următoare străbătură ca fulgerul

spațiul dintre ei și cazemată, cu pistoalele în mână.

Apariția lor neașteptată își produse

(Urmare în pag. 6-a)

E DEO

Ca este dragoste, jertfă,
milostenie, trudă,
curățenie sufletească.

Mareșal ION ANTONESCU
8 Oct. 1940

...OLO ESTE UN ALTAR AL DUMNEZEIRII.

Mareșal ION ANTONESCU
29 Sept. 1940

...RI SPALA TREPTELE TRONULUI ...ELESE SI CARE SE INALTA ...LE IMPLINITE ALE NEAMULUI.

Mareșal ION ANTONESCU

...LITATEA OFIȚERULUI ȘI CREDINȚA SOLDATULUI

Prin Stepa Nogai la țărmul Mării de Azov

Intre timp Armata 3-a a trecut Bugul, ajungând la Nipru, unde asigură printr'o puternică apărare, trecerea Niprului pe la Berislav, de către forțele germane. Mai târziu Armata 3-a se îndreaptă spre Est, ocupând un front defensiv în stepa Nogai. Aici primește timp de 10 zile atacurile formidabile ale forțelor rusești, mult mai numeroase, menținând pozițiile și asigurând astfel succesul operațiunilor forțelor germane în Crimeia.

Lăsând Corpul de Cavalerie în apărare pe coasta de Nord a Mării de Azov, Armata 3-a trimite în Crimeia Corpul de Munte, care împreună cu forțele germane încercuește renumita fortăreață a Sevastopolului.

Iarna 1941 - 1942

In timpul iernei, cu tot gerul năprasnic care a bântuit Rusia, trupele noastre au purtat lupte crâncene cu inamicul, la Kerci, la Feodosia și în jurul Sevastopolului. Marea ofensivă de iarnă trâmbițată de dușmanii noștri s'a frânt de dârzenia, cu care soldații noștri au știut să înfrunte deopotrivă puterile naturii și forțele bolșevice stârnite împotriva noastră.

Primăvara 1942

Ofensiva bolșevică se transformă prin marile bătălii dela Harcov și Kerci în cele mai groasnice înfrângeri ce au putut suferi armatele lui Stalin.

Diviziile românești și-au câștigat, prin vitejia lor, laurii marei victorii, care a sdruncinat pentru totdeauna armata bolșevică.

1 IULIE 1942
Cucerirea Sevastopolului

Odată cu venirea verii, marea ofensivă asupra Sevastopolului a fost reluată pentru ca după 21 de zile de lupte corp la corp duse de Vânătorii de Munte români, Sevastopolul să cadă în mâinile trupelor noastre și germane, la 1 Iulie 1942.

6 SEPTEMBRIE 1942
Tricolorul românesc, la Volga și în Caucaz

Luând parte la marea ofensivă a forțelor germane pentru cucerirea regiunii industriale din cotul Donului, trupele române trec Donul în punctul Zimlianskaia la 27 Iulie 1942, înfrângând prin lupte crâncene rezistența îndârjită a inamicului. Străbătând din victorie în victorie Stepa Kalmucică, trupele române se aruncară în lupta crâncenă pentru cucerirea Stalingradului, marele oraș de pe Volga.

Trupele de cavalerie române pătrund în Caucaz, alături de trupele germane, acționând pe coasta de Est a Mării de Azov și în sectorul din centru al munților Caucaz.

Strălucitele victorii obținute, alături de camarazii germani, ne-au adus stima și respectul acestora, admirația și recunoștința întregei lumi.

...NEASCA NU SE UITA ...OTUL PENTRU PATRIE

UNIRE IN SUFLET ȘI ACȚIUNE

Școala românească trebue să plece dela baza structurală românească, care este țăranul.

Mareșal ION ANTONESCU 14 Sept. 1940

Cultura fără suflet e ca soarele împânzit de nori. Luminează, dar nu încălzește.

Mareșal ION ANTONESCU Sinaia 10 Noem. 1940

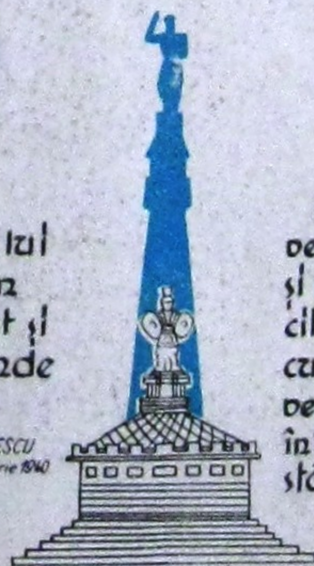

La Sud este România care luptă. Această națiune s'a refăcut cu o rapiditate uimitoare de pe urma uneia din crizele de Stat cele mai serioase, care pot atinge un Stat, sub conducerea unui om viteaz și hotărât.

(Führerul în discursul din 3 Octomvrie 1941)

Ca și Columna lui Traian, suntem unde am fost și rămânem unde suntem.

Mareșal ION ANTONESCU
Roma 15 Noemvrie 1940

De douăzeci de veacuri stăm înfipți și neclintiți în stâncile Carpaților, după cum de douăzeci de veacuri stă Traian înfipt și neclintit în stânca Romei.

Mareșal ION ANTONESCU
Roma 15 Noemvrie 1940

PENTRU VOI, NUMAI CU VOI ȘI PRIN VOI, VOIU INVINGE. ROMANI, SUS INIMILE!

PROECT MAIOR MARINESCU DUMITRU
DIN SECTIA GEOGRAFICĂ A FRONTULUI DE EST

BĂTĂLIILE ARMATEI ROMÂNE

22 IUNIE 1941 — 6 SEPTEMBRIE 1942

SUB
GLORIOASA DOMNIE
A
M.S. REGELUI
MIHAI I

SUB
COMANDA SUPREMA
A
MARESALULUI
I. ANTONESCU

LEMBERG
HARCOV
STALINGRAD
UCRAINA
PETROVSK
TAGANROG
ROSTOV
ELLISTA
ASTRAHAN
CERNAUTI
BALTI
BALTA
TRANSNISTRIA
BASARABIA
IASI
CHISINAU
NICOLAIEV
MELITOPOL
BERDIANSK
MARIUPOL
IEISK
ORADEA
CLUJ
ODESSA
C. ALBA
KERCI
CRIMEEA
KRASNODAR
VOROSILOVSK
MAIKOP
PIATIGORSK
NOVOROSIISK
TUAPSE
GROSNAI
MAHACI-KALA
TIMIŞOARA
GALATI
SIMFEROPOL
FEODOSIA
SEVASTOPOL
PLOEŞTI
BUCUREŞTI
CRAIOVA
CONSTANTA
CAUCAZ
TIFLIS
BAKU
MAREA CASPICĂ
MAREA NEAGRA
VARNA
BURGAS
SOFIA
BATUM
SINOPE
TREBIZONDA
ERIVAN
ERZERUM
TURCIA
IRAN

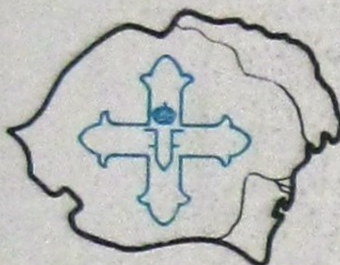
SĂ NE UNIM, UNIND

Pe plan social, la temelia Statului stă familia.
Pe plan spiritual așez credința.

Mareșal ION ANTONESCU 8-X-940

Nu vom putea să ne îndreptăm Neamul, decât întărindu-ne rasa.

Ne-am născut aci, suntem cei dintâi așezați aci și vom pleca cei din urmă. Vom muri aci, frați ardeleni, fiindcă nu putem părăsi ceeace nu se poate părăsi. Nici furtunile, nici trufiile, nici trădările nu ne vor clinti. In fața noastră, viitorul stă aspru și greu, dar plin de nădejde.

Mareșal ION ANTONESCU
Albaiulia 1 Decemvrie 1940

Teritoriu bogat, stăpânind cele mai mari rezerve de petrol în Europa și mari posibilități agrare, România este un adevărat tezaur European.

Articol in Berliner Boersenzeitung 26 Aprilie 1941

Țara noastră e plină de aurul pământului și belșugului.

Mareșal I. Antonescu 24 Februarie 1941

Intr'o țară agricolă, agricultura trebue învățată odată cu abecedarul.

Mareșal I. Antonescu 14 Septemvrie 1941

SĂ NE PLECĂM LA TREI PORUNCI:
UNIREA, ORDINEA, MUNCA.

NIHIL

Biserica lui Cristos nu înseamnă numai ziduri, icoane, coruri, lumânări, clopote, slujbe.

ORIUNDE TRĂIEȘTE UN SUFLET

REGII MARI SUNT ACEIA
CU LACRIMILE SUFERINTEI
PE ELE, DUCAND IN SPATE PO

REAZEM ONOAREA, SIGURANȚA ȘI GRANIȚELE ȚĂR

Timp de 24 ani, Rusia s'a frământat sub regimul sălbatec al Comunismului. Timp de 24 ani asasinatele și deportările în masă au fost mijloace de conducere și de stăpânire a popoarelor înglobate în vechea împărăție a Rusiei. Timp de 24 ani, o clică de iudei a pregătit poporul rus pentru lovitura de moarte ce avea s'o dea Europei Creștine, mobilizând în scopul pregătirii militare, toate forțele producătoare ale colosului bolșevic, reușind în ultimii zece ani să creeze, pentru invazia Europei, cea mai puternică armată, pe pământ, în aer și pe apă.

Adevăratele intenții ale comunismului s'au dat pe față atunci când s'a năpustit ca o fiară însetată de sânge asupra micului dar viteazului popor Finlandez, când a luat o parte din Polonia fără lupte, când a ocupat țările Baltice și însfârșit atunci, când în vara anului 1940, au smuls din trupul drag al țării noastre Basarabia și Bucovina, ridicându-se amenințător, aici la gurile Dunării, asupra Neamului Românesc, asupra întregei Europe.

6 SEPTEMBRIE 1940

La conducerea Statului vine omul providențial, omul ce era menit să oprească prăbușirea țării, să salveze printr'o politică înțeleaptă onoarea și drepturile poporului, Mareșalul ION ANTONESCU. Alăturându-se de Axă, care se ridica uriașe în fața hoardei bolșevice, toate forțele românismului se uniră în jurul Conducătorului, pentru marea bătălie a lumii ce avea să înceapă, pentru creerea Europei Noui

22 IUNIE 1941
Răsboiul Sfânt a început!

Ordinul Conducătorului răsună în zorii zilei de 22 Iunie peste întreaga armie română:

Ostași, treceți Prutul!

Forțele româno-germane pătrund în Basarabia și Bucovina, trupele noastre intrând în Cernăuți la 7 Iulie 1941, iar în Chișinău la 17 Iulie 1941.

Armata 3-a continuă înaintarea victorioasă în nordul Bucovinei apoi în nordul și centrul Transnistriei, până la Bug.

16 OCTOMBRIE 1941
Căderea Odesei

In același timp Armata 4-a, care a trecut Nistrul în regiunea Tighina și mai la Sud, se îndreaptă vijelios spre Odessa.

Centrul vital al Comunismului, focar al tuturor fărădelegilor, punte de trecere a tuturor conspiratorilor și agitatorilor comuniști spre țara noastră, Odessa, prin puternicele fortificații și posibilitățile de aprovizionare pe mare, a rezistat disperat timp de mai multe săptămâni.

Luptele crâncene dela Dalnic, Gniliacovo și Tătarca au pecetluit însă soarta acestei redute bolșevice, trupele noastre intrând victorioase în oraș la 16 Octombrie 1941.

NICI O BRAZDA RO
NIMIC PENTRU NO

Temriuk-ul cucerit de Cavaleria Română

Reportaj de pe frontul Caucazului
de
Lt. rez. AUREL M. ALICU
Reporter de război P. P.

Satul Kurtschanschaja, înşirat pe câţiva chilometri, o salbă nesfârşită de căsoaie arătoase, este străbătut de roşiori în iureş nebun. Deslănţuiţi ca o furtună, călăreţii urmăresc îndeaproape inamicul scos din ascunzişuri, ca pe o fiară gonită de hăitaşi, fără să-i dea răgaz să se înţepenească pe noui poziţii.

Cavalcada trece fantomatic peste poduri minate, peste mlaştini nesfârşite, străbate şosele desfundate, peste grădini şi ogoare, strivind totul sub copitele cailor. Niciun obstacol, ridicat în pripă în faţa roşiorilor români, nu poate să oprească această urmărire îndârjită, nici reţelele de sârmă,

Generalul Petre Dumitrescu, la o divizie de cavalerie, pe frontul Kuban.

nici minele presărate cu dărnicie pe câmpuri, nici barajele de artilerie. E ceva supraomenesc în acest avânt, deslănţuit ca un potop din toate adâncurile fiinţei. S'au spart parcă zăgazurile răbdării, din cei mai răbdători dintre oameni. A fost prea mult pentru roşiorii români rezistenţa de nouă zile a inamicului, ce încercase disperat să amâne înfrângerea ce avea să o sufere.

Se merge prea repede

Artileria călăreaţă, vrednica şi viteaza noastră artilerie, abia se mai poate ţine după roşiorii ce gonesc într'una.

Servanţii tunurilor depun sforţări supraomeneşti „ca să ţină aproape", dar tunul e tun, fie el chiar de artilerie călăreaţă, şi nu poţi sări cu el peste toate gardurile.

— Mai încet, măi băeţi, le strigă din când în când colonelul Neferu comandantul „Călăreţii". Iar aţi pornit acceleratul?

Aşi, ţi-ai găsit! Goana ţine într'una şi colonelul N. dând pinteni roibului murmură cu înţelepciune în barbă:

— Mai bine plesnim noi, decât să ne aştepte ei.

Se încinge hora la Temriuk

Zăvoriţi după colinele ce închid în mijlocul lor, ca într'o oală, oraşul portuar Temriuk, sovieticii deslănţuiră focul apărării îndârjite ce avea să ţină în loc, o zi şi o noapte, roşiorii români.

De pe vârfurile colinelor, bateriile ruseşti au bătut încontinuu, vărsând potop de fier şi foc asupra noastră. Până şi tunurile antiaeriene, îndreptate pentru lupta terestră, aruncau şrapnele după şrapnele, ce se spărgeau cu vuet sec deasupra roşiorilor.

In lupta ce se încinse, cade rănit Slt. Panait, un tânăr şi brav ofiţer, călit în luptele ce le-a purtat dela isbucnirea războiului. Serg. Major Ursu ia comanda plotonului, dar după câteva clipe cade şi el rănit.

Inainte cu sergenţii

Un glas ca o răbufnire de tunet răsbate de pe linia trăgătorilor:

— Ploton ascultă comanda la mine!

Sergentul Stan Constantin, comandantul unei grupe, luă în chip demn de toată admiraţia, comanda plotonului.

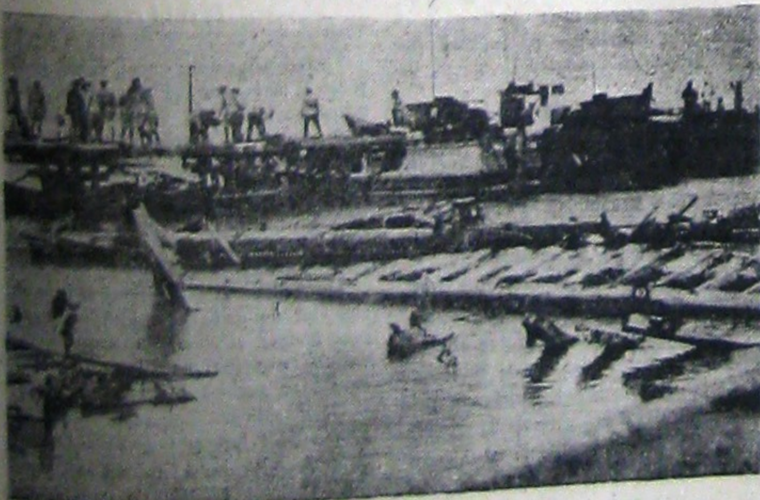
Hotărîţi să răzbune comandanţii căzuţi, roşiorii se aruncară cu mai multă furie la atac.

Un sgomot infernal domina întregul câmp de bătae, străbătut de obuze de tot felul, de brandturi şi de gloanţe.

O simfonie haotică străbate până departe, purtată pe aripile vântului.

Pânza de foc, ţesută cu atâta înverşunare de inamic, este străbătută însă de elanul fără asemănare al roşiorilor.

In stânga, escadronul căpitanului Niculescu se apropie tot mai mult de înălţimea ce constitue principala rezistenţă a inamicului.

Trupele de pionieri români construesc podul peste Kuban.

Un mitralior care ştie seama

Servanţii dela o mitralieră cad răniţi, unul după altul. O clipă piesa a amuţit. O clipă doar şi soldatul Mindilică Tudor, un brav ce căzuse rănit în luptele dela Nipru şi care, după ce s'a vindecat, a cerut să fie trimis din nou pe front, simţindu-se destul de sdravăn ca să fie de folos ţării, — a sărit lângă mitralieră, deslănţuind din nou focul ei ucigător asupra inamicului.

E voinic şi are sufletul dârz al vitejilor. Socotind că e prea departe de linia vrăşmaşe Tudor înşfăcă mitraliera şi din câteva salturi scurtă simţitor distanţa.

Rafalele mitralierii lui cădeau tot mai ucigătoare în rândurile bolşevicilor. Incă odată se opinti Tudor. De data aceasta puşcaşii se aruncară chiuind asupra movilei, dând cuibul de rezistenţă peste cap. Tudor era şi el, acolo unde trebuia, cu mitraliera lui, secerând fără milă rândurile sovieticilor ce se retrăgeau îngroziţi.

Primii prizonieri

Escadronul căpitanului Teodoriu trimite primii prizonieri. Arată prost de tot la faţă. Zilele de urmărire îndârjite, a roşiorilor, au lăsat urme adânci pe feţele lor murdare de focul luptei. Sunt slabi şi au privirea rătăcită de mizerie — n'au avut altceva în timpul tragicelor lupte

Trupele noastre au ajuns la periferia Temriuk-ului.

decât dorinţa de a scăpa odată de iadul în care se sbăteau de atâta timp. Luptau cu îndârjire pentrucă sperau că vor învinge. Dar asigurările „comandirilor" au fost crunte înşelătorii. Inamicul lor era altul decât îl prezentau aceşti farsori ai armatei bolşevice.

Ii urmărim pas cu pas prin ploaia deasă şi rece ce a început să cadă.

Pare că le revine vioiciunea. Unii din ei au început să ne zâmbească, un zâmbet care le transformă faţa într'o mască grotescă.

... E un fel de a mulţumi...

Arde Temriuk-ul

Seara de 23 August ne prinde la periferia de Vest a oraşului.

Negurile s'au lăsat peste oraşul răzleţit pe coline. O beznă supărătoare cuprinsese în câteva clipe împrejurimile.

Deodată un trăsnet spintecă întunerecul şi o bubuitură sdruncină pământul înmuiat de ploaie.

Trage „greaua".

Proectil după proectil se înfundă în negură şi câteva secunde mai târziu vâlvătăi roşietice ţâşnesc spre cer. Apoi, ca şi când pământul s'ar fi deschis, limbi uriaşe de foc isvorăsc din adâncuri şi în câteva clipe o mare de flacări se întindea în direcţia portului.

Depozitele de carburanţi luaseră foc!

La lumina flăcărilor oblojite de fum oraşul se contura fantomatic în noapte.

O fortăreaţă îndreptată greşit şi nişte „ucrainieni cumsecade"

Dimineaţa intrăm în Temriuk, printre şiruri de fugari, încovoiaţi sub povara bucoelelor cu tot felul de boarfe.

Străjuind de pe coline, ţevile tunurilor sovietice, amplasate pe întărituri betonate, adevărate fortăreţe, îşi cască neputincioase spre cer gurile sdrenţuite de explozii. Bolşevicii avuseseră grije să distrugă armamentul înainte de a-l părăsi.

Toate colinele poartă pe înălţimile lor astfel de fortificaţii, majoritatea orientate spre West, către Kerci, de unde se aşteptau atacaţi.

Prin poziţia pe care o are Temriukul, fiind aşezat la vărsarea Kubanului în mare, acolo unde ţărmul se danteleazǎ sub forma unui golf adânc, adăpostind de minune o instalaţie portuară din cele mai moderne, el constituia una din cele mai redutabile fortăreţe ale Caucazului.

Numai că, după cum au dovedit faptele, lucrurile s'au întâmplat tocmai pe dos, fiind atacaţi tocmai de acolo, de unde se aşteptau mai puţin.

Grupurile de prizonieri devin tot mai numeroase. Mulţi din ei sunt prinşi în oraş, în haine civile, în care s'au schimbat peste noapte, aruncând pe cele militare în valurile Kubanului.

Dealtfel acest sistem, devenit „patent" al armatei roşii, a fost întâlnit şi prin alte părţi. Soldatul bolşevic este obligat să poarte în raniţă haine civile, pentru ca oricând să se poată transforma într'un veritabil partizan.

Zdrenţăroşi şi murdari, rebegiţi de frig şi de ploaia de peste noapte, ostaşii lui Stalin trec ca nişte umbre spre lagărele de prizonieri, psalmodiind acelaşi invariabil refren:

„Ia ni bâl na frontu...! ia robotă na zăvod!"

. . . .

Zece zile şi zece nopţi de lupte grele, s'au sfârşit. Roşiorii Col. Adj. Dămăceanu crestaseră, pe răboj de veac, semnul unei noui biruinţe româneşti, pe care chiar în seara aceia Inaltul Comandament al trupelor germane avea să-l vestească omenirii pe undele tuturor posturilor de radio ale Marelui Reich.

Scrisori către cei dragi

Ioană dragă,

Cartea ta am primit-o deabea acum. Trei zile în urmă, când porneam dela Swistelnikow spre Canalul Kurka, mi-a spus un camarad, că am o scrisoare de acasă. Nu era timp să umblu după ea. Am plecat cu o strângere de inimă și cu dorul de a afla veștile dela voi, când lupta va fi sfârșită: seara sau poate a doua zi.

In clipele grele ale încercărilor cu vrăjmașul, prin fața ochilor mi se perindau chipurile voastre. Al tău, Ioană dragă și al lui Culiță. Cu fiecare fâșâit de obuz, cu fiecare șuerătură de glonț, care trecea aproape de mine, vă îmbrățișam tot mai tare la pieptul meu.

Mi se părea, că fiecare casă pitulată în umbra pomilor din marginea drumului, către care înaintam pas cu pas, strângând puternic arma în mână, este casa noastră. De acolo, trebuia alungat dușmanul, care se cuibărise alături de voi. Și așa mereu, alte ogrăzi și alte case ni apăreau în față, iar gândul meu nu ostenea către voi.

Trebuie să ajung viu, întreg, acolo undeva, să înlătur pericolul ce apăsa hâd peste gospodării.

Nu mai simțiam nici setea ce-mi ardea buzele, nici oboseala, nici arșița soarelui și nici roiurile de țânțari, cari ne năpădeau îndată după lăsarea serii.

Aveam toți fețele încărcate de un strat gros de praf roșcat, peste care se prelinseseră ca niște crăpături pe un ulcior de pământ șuvoaele de nădușeală. Doar lumina ochilor mai străluoea a viu și buzele, pe care le lingeam cu limba pentru a le umezi.

Aproape că nu ne mai cunoșteam, decât după vorbă.

Câinele de rus bătea strașnic în noi. Nu-i ajungea să se măsoare voinicește cu noi.

Folosea toate șiretlicurile pentru a ne tăia avântul. Ascunși prin porumburi, prin ogrăzi, prin gropi, ne lăsa să trecem ca să ne lovească dela spate.

Zădarnic, Ioană dragă! Zădarnic s'a svârcolit, zădarnic a scrișnit din dinți.

Am trecut peste el cu voia lui Dumnezeu, am trecut cu gândul și cu dorul de voi și de Țară.

Cinci zile și cinci nopți, când pe brânci, când alergând pe câmp deschis, am mers tot înainte. Ne era drag să-l vedem mereu printre noi pe Domnu Colonel Kornea al nostru, cu bâta lui noduroasă în mână.

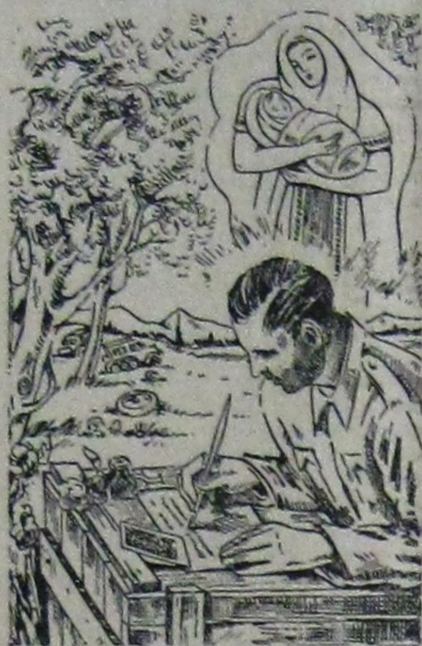
Cică i-a dat-o o babă în Crimeia și i-a spus s'o poarte cu el, că-i aduce noroc.

Și drept îi! Par'că a fost un făcut, că de atunci a mers din noroc în noroc nu numai el, dar și noi toți. Ai zice că e o bâtă fermecată: unde se arată, bolșevicii pier din față...

Ioană dragă! Nu duce grije de mine. Așa cum mi-a ajutat Cel de sus până acum, mi-o ajuta și mai înainte. N'oi pieri, până ce n'om sfârși cu lifta, că se vede cum a început să se sbată a moarte.

Tu, ai grije de casă, de țarină și de Culiță. Zici că ai strâns grâul și ai făcut arătura. Bine ai făcut. Vezi de roaiba, când i s'o apropia vremea să fete, mai o slăbește din treabă și dă-i grăunțe.

Pân' Septembrie pune porcul la în-

grășat, că îi poți da bostani din cei noi cu uruială caldă.

De Crăciun — când oi fi și eu pe acasă — o să ne prindă bine.

Mă întrebi când viu și dacă să-mi pregătești lucruri calde pentru iarnă. După câte bănui eu, n'ar mai fi mult pe aici de făcut. Dar, de! Poate să mai fie nevoe de noi și altundeva. Tu, Ioană dragă, pregătește ce poți, mai aranjează-le pe cele de anul trecut și de-o fi de prisos, n'ar să se piardă. Oi da și altuia, care va simți lipsa și n'are pe nimeni acasă.

Mă bucură că ești om de curaj și gospodărie.

O vrea Sfântul și iarăși să fiu lângă voi. Și atunci rugina, care încearcă să se prindă pe ici pe colea de scule, s'o scutura pentru totdeauna.

Culiță crește mare. De el mi-i tare dor, flăcăul lui Tătucu. Spui că mână roaiba la plug. Nu-l mai dă biciu jos?

Vrea să vie și el aici? Lasă, că nu e timpul pierdut. El o să îngrijească de Țara, pe care i-o gătim noi acuma, atunci când om fi bătrâni. Că te uită tu: cam tot așa a fost și când a plecat Taica la război. Eu am rămas ca el.

Că așa a vrut Dumnezeu de nu s'a mai întors, doar nu toți trebue să se întoarcă din război. Iar rugina de pe fierul plugului rămas dela el, i-am scos-o eu și ogorul n'a rămas pustiu.

Ne-om bucura de el și de voinicia lui și ne-om juca nepoții pe genunchi, atunci când el o fi chemat de Țară.

Iar tu, Ioană dragă, fii tare, așa cum ai dovedit până acum și ai încredere.

Cărțile tale, care sosesc din când în când, îmi dă puteri și mai mari — că vă simt aproape de mine pe amândoi.

Merg la luptă hotărît că trebue să învingem și să mă întorc acasă.

De aici, din poalele Caucazului, vă trimit câte o sărutare și o frântură de dor, smulsă din inimă.

GRIGORE

O expoziție de război germano-română

La Facultatea de Arhitectură din București s'a deschis în ziua de 2 Septembrie a. c. o mare expoziție de tablouri cu subiecte de războiu.

Această expoziție, care cuprinde operile pictorilor și desenatorilor celor două țări aliate Germania și România, a fost organizată de Asociația Româno-Germană în colaborare cu Propaganda de război română și germană (P.P.-ul și P.K.-ul).

La festivitatea, care a avut loc, a luat parte d-l Prof. Mihail Antonescu, vice-președintele Consiliului de Miniștri, Baron v. Killinger, Ambasadorul Germaniei la București, d-l Alexandru Marcu, Ministrul Propagandei precum și toți reprezentanții oficialităților din Capitală.

Eroismul
unui reporter fotograf de război

Nu sunt rare cazurile când reporterii de război, aflați pe front cu o anumită misiune, s'au prins bucuroși să lupte cot la cot cu ostașii, pentru a smulge printr'o sforțare unanimă victoria asupra dușmanului îndârjit. Ultima ispravă de acest fel aparține reporterului fotograf Băbeanu Nicolae, care, așezându-se în fruntea unui grup de șapte oameni, participă cu un alt grup condus de Sublocotenentul Dogiu, la ocuparea localității Morki, între Oskol și Don, unde se găsea un puternic cuib inamic de mitraliere.

Grupa reporterului fotograf Bădeanu Nicolae avea misiunea să învăluiască și să atace prin răspândire pe la Sud, iar cealaltă grupă să lovească inamicul pe la Nord.

Datorită sângelui rece și iscusinței celor șasesprezece ostași, acțiunea este dusă la bun sfârșit, după o oră de luptă. Numeroși bolșevici depun armele: iar parte din cei scăpați nevătămați o iau la fugă.

Cele două grupe viteze, fiind stăpâne pe sol, trec repede la curățirea lui.

Fapta de arme a reporterului fotograf Băbeanu Nicolae, care și-a schimbat de bună voe aparatul fotografic cu mitraliera, a fost remarcată și subliniată de Generalul Comandant Mihăescu, prin citarea acestuia prin ordinul de zi Nr. 142 din Iulie 1942 pe Divizie ca un exemplu deosebit. Totodată reporterul Băbeanu Nicolae a fost propus pentru decorare.

Corpul Diplomatic din România a vizitat Transnistria

Din inițiativa d-lui Prof. Mihail Antonescu, a fost organizată o călătorie pentru documentare asupra realizărilor făcute pe toate tărâmurile, în Transnistria, la care au luat parte membrii Corpului Diplomatic din România, precum și ziariștii români și străini, aflați în țară.

Ce această ocazie a avut loc la Odessa o mare festivitate, la care a luat cuvântul d-l Prof. Mihail Antonescu, iar seara opera a dat o mare reprezentație de gală în onoarea d-lui vice-președinte al Consiliului de Miniștri.

HOTĂRARILE ULTIMULUI CONSILIU DE MINIȘTRI

In ultimul Consiliu de Miniștri, ținut sub președenția d-lui profesor Mihai Antonescu, vice-președintele consiliului, la care au participat în afară de membrii guvernului și guvernatorii Basarabiei, Bucovinei și Transnistriei, s'au discutat și rezolvat următoarele probleme:

— Situația funcționarilor publici din Basarabia și Bucovina:

— Aprovizionarea cu articole de consum a populației din Basarabia și Bucovina.

— Inlăturarea pericolului inundațiilor în anumite regiuni basarabene.

— Aprovizionarea cu semințe, în special grâu, a tuturor agricultorilor din țară.

— extinderea creditelor în vederea sprijinirii producției agricole și industriale.

— Mijloacele de transport și de aprovizionare pentru Transnistria.

Din nou o faptă frumoasă

Ofițerii, subofițerii și trupa unui regiment de dorobanți doljeni au colectat din proprie inițiativă suma de 214.450 lei, pentru ajutorarea familiilor camarazilor căzuți, morți și răniți, pe câmpul de luptă.

Fapta acestor ostași, vrednică de admirația și lauda tuturor, a fost răsplătită prin citarea prin ordin de zi pe întreaga armată de către d-nul general Petre Dumitrescu, care a apreciat înaltul lor spirit de patriotism și camaraderie.

O aventură la inamic

(Continuare din pag. 4-a)

efectul, însă femeea (eterna femee N.R.) strică totul.

Cu un gest, care ar fi pus în încurcătură și pe cel mai încercat mânuitor al pistolului, duse mâna la brâu. Weiss însă își cunostea foarte bine rolul și în momentul următor gloanțele lui culcară femeea-soldat la pământ. Klatt trase și el tot atât de bine, scoțând și pe celălalt din luptă. Apoi cei doi aviatori se lipiră de peretele cazematei ascultând cu atenție. Dupa socoteala lor, dacă mai era cineva înăuntru, trebuia să iasă afară. Și într'adevăr poarta de fier a cazematei se deschise dintr'o smucitură și doi soldați năvăliră ca o furtună atrași de sgomotul detunăturilor.

La vederea cadavrelor și a pistoalelor întinse spre ei amenințătoare, ridicară mâinile în sus.

Cazemata era cucerită.

Epilog

Luând prizonierii cu ei, Klatt și Weiss reușiră mai ușor să ajungă în zona liniilor sovietice, în apropierea cărora au stat ascunși o noapte întreagă.

In zorii zilei sgomotul unei lupte ce se da în împrejurimi i-a ținut câteva ceasuri încordați. Apoi, pe drumul din fața lor, o coloană germană își făcu apariția, punând capăt aventurei celor doui aviatori.

După două zile o mașină îi lăsa pe aeroportul de unde plecaseră cu cinci zile mai înainte și chiar în seara aceia „la casino" avu loc masa camaderească de care i se vorbise la plecare.

Când ridicară paharele, Weiss se apropie de Klatt și îi șopti discret:

— Ascultă dragă, noi am fost îngropați între timp și familiile noastre au primit tristele vești. Eu cred că ar fi cazul să dăm o desmințire.

Situaţia de pe fronturile de luptă

In Caucaz, la Sud de Valea Kubanului, operaţiunile forţelor germane şi române se desfăşoară favorabil.

Trupele de cavalerie române, după ce au pus stăpânire pe portul Temryuk, ultimul port sovietic din Marea de Azov, au trecut la Sud de Kuban şi după o acţiune viguroasă au cucerit portul Anapa de pe coasta de Est a Mării Negre.

Astfel aceste trupe, după ce au lichidat toate porturile de pe coasta de Est a Mării de Azov silind vasele ruseşti din această mare să se retragă în Marea Neagră, au pus piciorul cele dintâi în primul port rusesc al Mării Negre.

Alte operaţiuni sunt în curs de desfăşurare în partea occidentală a munţilor Caucaz, spre Grosny şi spre Noworosisk.

La Stalingrad bătălia a intrat în faza decisivă.

Insuşi postul Radio-Moscova anunţă că în cursul zilei de 2 Septembrie armatele sovietice au dus lupte foarte grele la Nord-Vest şi Sud-Vest de Stalingrad, că puternice formaţiuni germane de tancuri şi infanterie au pătruns adânc în sistemul de fortificaţii al Stalingradului şi, sfărâmând rezistenţa apărătorilor ruşi, i-a silit să se retragă pe alte poziţii.

Operaţiunile terestre germane sunt sprijinite de puternice forţe aeriene, care atacă continuu organizaţiile inamice. Foarte multe avioane sovietice au fost doborîte în această uriaşă luptă. Circulaţia vaselor pe Volga a fost întreruptă în urma activităţii aviaţiei germane astfel că vasele petrolifere destinate să alimenteze mijloacele mecanizate ruseşti la Stalingrad au fost oprite la Astrahan.

Ruşii recunosc că pe Volga au fost scufundate 20 vase petrolifere, 30 vase de comerţ şi alte 60 vase de transport.

Mai la Nord, în sectorul Kaluga, atacurile ruseşti au încetat.

La Rjew bătălia continuă, însă cu toată înverşunarea atacurilor ruse date timp de o lună de zile, nu au putut străpunge apărarea germană, realizând numai un uşor câştig de teren. In schimb au pierdut 1572 tancuri şi 547 avioane, la care se adaugă mari pierderi în oameni.

In Egipt luptele au reînceput prin o puternică acţiune ofensivă germană. Nu se cunosc până acum rezultate precise, dar postul Londra anunţă că germanii au înaintat mai multe mile, cucerind o parte din poziţiile defensive britanice.

In India tulburările continuă zilnic şi ciocnirile între populaţie şi trupele britanice sunt tot mai numeroase.

Debarcarea trupelor române şi germane din Crimeea în Caucaz

Trupele române şi germane din Crimeia, sprijinite de unităţi ale marinei şi aviaţiei germane, au forţat în ziua de 1 Septembrie strâmtoarea Kerci, debarcând în peninsula Taman.

Zdrobind rezistenţa disperată a trupelor bolşevice de pe coastă, trupele române şi germane au făcut legătura în ziua de 3 Septembrie, cu trupele române de cavalerie ce înaintau din direcţia Temryuk-ului.

Debarcarea în peninsula Taman pecetlueşte soarta sovieticilor încercuiţi, care nu mai au posibilităţi de retragere decât pe mare, dar şi aceasta nerealizabilă din lipsă de mijloace.

Englezii au desminţit o măsură luată împotriva prizonierilor germani

Se cunoaşte îndeajuns felul tratamentului, pe care duşmanii noştri îl aplică prizonierilor. De data aceasta, o măsură luată de către englezi, contra prizonierilor germani, întrece orice cruzime, ca lovind în onoarea şi demnitatea soldatului. Astfel, după „ideea" dată bineînţeles de jidani, prizonierilor germani li se leagă mâinile la spate, ca la orice borfaş de rând, argumentul acestei măsuri fiind acela de a împiedica pe prizonieri să distrugă anumite documente militare ce eventual s'ar găsi asupra lor.

Ajungând la urechile înaltului comandament german, această dispoziţie, care calcă legile războiului, a fost dat imediat un avertisment comandamentului englez, ca în termen de 48 de ore să desmintă măsura luată — în caz contrar tuturor prizonierilor englezi luaţi la Dieppe, cari — slavă Domnului — sunt destui, li se vor aplica cele mai drastice represalii.

Comandamentul englez a dat în ziua de 2 Septembrie o declaraţie prin care desminţea orice măsură de acest fel, luată împotriva prizonierilor germani.

Această declaraţie a fost adusă la cunoştinţa tuturor englezilor aflaţi în lagărele de prizonieri din Germania.

Atacul trupelor române şi germane a ajuns la periferia Stalingradului

Sistemul de fortificaţii din faţa Stalingradului a fost străpuns de trupele române şi germane.

După ultimul comunicat, trupele atacatoare au ajuns la periferia oraşului Stalingrad, zdrobind rezistenţa înverşunată a inamicului.

După relatările ziarului sovietic „Pravda", transmise de către un corespondent american, luptele ce se dau în jurul marelui oraş de pe Volga, sunt extrem de crâncene.

Posturile de radio engleze, recunosc situaţia disperată a Stalingradului, subliniind deasemenea ferocitatea cu care luptă trupele bolşevice pentru a salva importantul centru industrial.

După cum lasă să se întrevadă, se aşteaptă din moment în moment cucerirea lui de către trupele germano-române.

Germania a păşit în al patrulea an de război

Joi 3 Septemvrie s'au împlinit trei ani de când Germania se află într'un război impus de ambiţiile de stăpânire ale puterilor democrate. După trei ani încheiaţi de război cu Polonia, Franţa, Anglia, Grecia, Jugoslavia şi Rusia Sovietică, situaţia Marelui Reich este din cele mai strălucite, căci fiecare ciocnire armată s'a soldat cu înfrângerea categorică a duşmanului.

Cu prilejul trecerii în cel de al patrulea an de război, d. profesor Mihai Antonescu, Vice-preşedintele Consiliului de Miniştri a rostit o cuvântare omagială la microfonul posturilor româneşti de radio. Intre altele, d-sa a spus următoarele:

Lupta împotriva bolşevismului capătă astfel proporţiile unei acţiuni de rezidire spirituală, de apărare nu numai a rasei germanice, dar şi a Europei însăşi, prin ideia de luptă împotriva comunismului, duşmanul întregei civilizaţii europene, duşmanul raselor Europei.

Forţa militară pe care Germania şi aliaţii săi au înfruntat-o în Rusia, arată azi că comunismul era o simplă firmă de ademenire a rătăciţilor, în timp ce statul comunist nu era decât o maşină de război care pregătea invazia Europei.

Ce ar fi devenit Europa dacă forţa militară germană şi puterea morală de profet a lui Adolf Hitler, apărător al germanismului, n'ar fi existat pe Continent?

Ce am fi devenit noi înşine, dacă cotropirea rusească, începută în 1940, ar fi continuat?

Aceasta este întrebarea la care Armata Marelui Reich răspunde azi, continuând lupta sa împotriva hoardelor comuniste.

Dacă această forţă n'ar fi existat, nu numai Basarabia noastră, nu numai Bucovina noastră ar fi continuat să rămână cu cele 4 milioane de fraţi ai noştri sub jugul sovietic, dar paşi de sânge şi de anarhie ne-ar fi cotropit până azi întregul pământ sfânt al Patriei noastre; şi, cu noi, valul de anarhie sovietică, ar fi ajuns pe malurile Adriaticei şi ar fi stăpânit şi Europa Centrală şi latinitatea noastră.

In această luptă, pe pragul celui de-al patrulea an de război, armata română păşeşte alături de armata germană în împlinirea unei lupte de apărare a civilizaţiei şi de răspuns mândru şi de jertfă la agresiunea şi cotropirea pe care Rusia comunistă o deslănţuise pe trupul nostru împotriva Europei.

VICTORIA DELA ANAPA

Iată ce scriu ziarele germane cu privire la cucerirea oraşului şi portului Anapa de către trupele române.

„Ocuparea oraşului şi portului Anapa reprezintă o gravă pierdere pentru Soviete. Trupele române, — scriu ziarele germane, — au încununat cu această victorie splendidă toate succesele obţinute până acum pe frontul de Est. Această victorie are o deosebită importanţă deoarece Anapa este portul cel mai însemnat de pe coasta caucaziană a Mării Negre şi a servit până acum drept bază principală a flotei bolşevice, care a fost isgonită în portul Batum, deoarece şi porturile Noworosisk şi Tuapse au intrat în raza operaţiunilor germane".

DOUA PREMII PENTRU LITERATURA DE RAZBOI

D. profesor D. Caracostea, directorul general al fundaţiilor regale, a luat iniţiativa creerii a două premii, în valoare de câte 100.000 lei fiecare, pentru poezie şi proză epică, „celor care luptând îşi aştern şi gândurile la lumini de lumânare în te miri ce sat tătărăsc". Cele mai meritoase creaţii, chiar nepremiate, vor fi editate de fundaţia pentru literatură şi artă. Termenul de predare a manuscriselor este de 1 Martie 1943.

Demersul d-lui Ministru al Apărării Naţionale către familiile ostaşilor de pe front

Cu prilejul ultimei inspecţii făcută pe front, d-l ministru al Apărării Naţionale a primit numeroase plângeri din partea ostaşilor că nu li se scrie de acasă. Intors în ţară, d-sa a dat publicităţii un comunicat, prin care a rugat familiile soldaţilor să-şi îndeplinească datoria faţă de cei dragi ai lor, aflaţi atât de departe, dar totuşi mereu cu gândul la ei.

Autorităţile locale, în special la sate, au fost invitate să dea tot sprijinul lor familiilor ostaşilor, pentru a le înlesni trimiterea corespondenţei.

Săgeţile indică distanţele în linie dreaptă între punctele de pornire ale ofensivei forţelor germane şi aliate de pe frontul de Sud şi punctele atinse după două luni, — în lungime şi în lăţime. Intre Kursk — punctul de pornire al ofensivei începută la 28 Iunie 1942 — şi Sud de vârful Elbrus din Caucaz, — punctul atins de trupele alpine germane — distanţa în lungime e de peste 1000 km. Intre Harkow şi zona Stalingrad, distanţa, în lăţime, e de aproape 600 km.

35.000 TONE SCUFUNDATE IN MAREA NEAGRA

Vedete rapide germane au scufundat în ziua de 3 Septembrie, trei vase de transport sovietice, cu o deplasare totală de 3.800 tone.

Totalul vaselor bolşevice, scufundate în Marea Neagră, dela începutul războiului, a ajuns la 35.000 tone.

Desen—Zinco—Tipar: Secţia Geografică a „Frontului de Est".

Prim Redactor: Locot. rez. A. M. ALICU (P.P.)

GLUMA pe FRONT

După mine băeţi!

de
Serg. T.R. Zenobie Băncilă
Reporter de război D.D.
desene Sold. Alexandru Raabe
Din Secţia Geografică

Ziarele americane:
Tovarăşul Stalin conduce personal operaţiile pentru apărarea oraşului Stalingrad.

1 Tovarăşe Stalin
Acum o sfeclim!
Ciolovecii toţi
Din gropi nu-i mai scoţi.
Şi să am iertare,
Nu mai văd scăpare
Decât dacă vrei
Comanda s'o iei.–

2 Să te ţii frăţie,
Să vezi bătălie!
Ce-am să intru 'n ei
Cu soldaţii mei!
Am să le vorbesc
Pe grai muscălesc
De virtuţi străbune,
Strămoşi cu renume
Şi-am să-i iau cu „dragă"
Să nu se mai retragă
Că o fi deajuns
Unde am ajuns!
Şi de n'or să vrea
Dracu o să-i ia!

3 Scumpii mei tovarăşi
Vom începe iarăşi!
Vreau ca fiecare
Să se ţină tare
Altfel, întorc foaia
Şi 'ncep cu bătaia.
Şi luaţi bine aminte
Că merg înainte!

4 Ah, parşivi canalii,
Pezevenghi muscalii!
Călcâi scăpărenie
Ciorti afurisenie!

5 Aoleo, mămucă,
Totul e pe ducă,
Ce mai pocăneală
Şi ce sfârâială.
Doamne, cine ştie
Cât o să mai ţie!
Ce fac generalii?
Unde mi's muscalii?
Să-i înghită iadul
Pierd şi Stalingradul!

6 Să 'ndrăsnească iară
Să vină să-mi ceară
Să mai fac, bădie,
Astfel de prostie,
Căci fără 'ndurare
Tocmai la picioare
Capul o să-i stea...
Pă onoarea mea!